

'נזירות' היא מהות של קבלת עול מלכות שמים, שמתחיל בימי הנזירות וממשיך לאורך כל ימי חייו!!!

עבדי תאות העולם, והמלך באמת, שיש לו נזר ועטרת מלכות בראשו, כל מי שהוא חפשי מן התאות, עכ"ל האבן עזרא.

"והוא אשר נתבאר כאן, שגם אם נראה אדם, מלך בשר ודם על כל כבודו ועושרו, והמון עם הכורעים ברך לפניו, עם כל זאת עבד עבדים הוא לתאוותיו. אסיר שפל הוא לתאות השלטון, הממון, הכבוד וכדומה, רק דמיונו משלה אותו כי מלך הוא, אך באמת עבד עולם הוא. שונה ממנו המושל ביצרו, המשחרר עצמו מכבלי תאות החומר החשוך והגס, הוא המלך האמיתי, ואין לך בן חורין גדול ממנו, כי הוא לוחם מלחמת רוחו עם כח עפרו - המלחמה הגדולה אשר רוב בני אדם אינם יכולים לה, הוא הולך וכובש, נלחם ומנצח, לו נאה עטרת המלכות", עכת"ל.

« עד כמה הוא כחה של 'קבלה טובה'!! »

נוראות איתא בספר **לב שמחה** (תשמ"ג ד"ה איש), וז"ל: "לימוד עמוק מזו הפרשה, והוא פלאי פלאים, שהאדם רק מקבל עצמו שלא לשתות יין שהוא דבר היתר, ואפילו לזמן מועט של שלושים יום, וכבר מגיע למדרגה כ"כ גבוהה שהכתוב מעיד עליו כי נזר אלוהים על ראשו, קדוש הוא לה' וכו', לשונות כ"כ של התעלות וקדושה."

"למדים אנו מכאן, כוחה הגדול של קבלה שהאדם מקבל על עצמו, שבכח הקבלה שקיבל על עצמו דבר מה נותנים לו מן השמים עוד יותר, ומקבל כוחות עליונים נזר אלקיו על ראשו."

"והלימוד מזה, כשיש לאדם דבר מה שאינו יכול להתגבר עליו, יקבל על עצמו להימנע ממנו, ובכח הקבלה יתעלה ויקבל כוחות עליונים ועי"ז ממילא יוכל להגבר", עכ"ל.

צא ולמד על מעלת קבלה טובה המרוממת ומקדשת את האדם עד לרום המדרגות, וכמו שמצינו בפרשת הנזיר כל ימי הַיָּזוּר לַה' על נַפְשׁ מֵת לֹא יָבֵא (במדבר ו, 1), וכתב הבעל הטורים, 'לומר לך, שאם תשרה עליו שכינה מחמת נזרו, שלא יאמרו שהוא דורש אל המתים'.

וביאר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, (מופיע בספר הזיכרון נר אליעזר לכבודו של הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל ראש ישיבת מיר), שמזה שהוצרכה התורה לקבוע דין בהלכה לאסור על הנזיר את הנגיעה במת, כדי להוציא מלבם של האומרים עליו שהגיע למדרגותיו הנעלות על ידי שדורש אל המתים, משמע שבאמת היה סיבה לחשוד בו חשד כזה. ושמענין מינה, שהנזיר מתעלה למדרגות נשגבות כל כך בפרישות מענייני העולם הזה, עד שהרואה אומר עליו שלא מכוחו הגיע לכך אלא מחמת היותו דורש אל המתים, אבל האמת היא שזכה להשראת השכינה מכח הפרישות וההתנזרות מן התאוות.

(ובדרך אגב מבואר מדברי בעל הטורים, שאיסור טומאת מת אינו מעיקרי מצות הנזירות אלא ניתוסף לו מחמת טעם מסוים. ויובן לפי זה מה שאמרו בגמרא (נזיר ד. נזיר שמשון מותר ליטמא למתים, שכן מצינו בשמשון שנטמא. והיינו שאצל שמשון לא היה שייך טעם זה, שהרי נזירותו באה לו בציווי עליון מיוחד, והיה כבר קדוש מבטן).

ועל זה הדרך ראינו מעלת המקבל עליו נזירות לשם שמים, שמצוה זו

« מי ראוי להיכתר בכתר עליון?!

כתוב בפרשת הנזיר כל ימי נְזוּר קָדֵשׁ הוּא לַה' (במדבר ו, ח). ובספר אור יהל (ח"ב) כתב בזה"ל (עם כמה שינויי לשון קטנים): "רגילים אנו להתבונן במעלת הנזירות וקדושות הנזיר, אבל מתעלמים מעצם הביטויים הנפלאים, שהתורה הק' מתבטא עליו, כי נְזוּר אֶלְקִיּוֹ עַל רֵאשׁוֹ (במדבר ו, ז), 'נזר אלקיו' היינו 'כתר', כביכול הושם כתר של הקב"ה על ראשו של אדם עפר מן האדמה. האם יש בכח איש עלי אדמות, להקיף בשכלו את גודל קדושתו של זה ואושר הצלחת נפשו. אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, הרי זה כאילו המליכוהו מן השמים, ומכריזים לכל באי עולם, צאו וקרעו לפניו ברך, הכנעו בהתבטלות הראויה, כי מלך הוא, נזר אלקיו על ראשו."

"וצריך להתבונן, דכ"כ למה, איך זכה אדם פשוט זה למעלה עצומה ונפלאה זו. אם מפני שלא שתה יין, וגידל פרע שער ראשו שלושים יום, הכי כמה אלפי בני אדם עושים כן הרבה יותר מל' יום, ועכ"ז עבדי עבדים הם, ולא נזקף לזכותם שום מעלה יתירה."

"וצריך לומר, כי כל עיקר מעלתו היא המחשבה שקדמה לנדרו, היינו, שראה והבין כי לא נברא בעולם לשם אסיפה של הבל הבלים, ושימיו קצובים עלי אדמות, ולכן עליו לנדור נזר להזיר לה', ולהבדל מדביקותו לחומריות וגשמיות, ועבור מחשבה ורצון נכון זה, אזי כאשר מוציאו לפועל, הופרש ונתקדש יותר מכל באי עולם."

"הרי לנו, מהו כח מחשבה מקודשת, ועד כמה גדולה היא מעשה הפרישות שבנזירות. כי קשה הוא היציה"ר, שאפי' יוצרו קראו רע (קדושין ל:), ולא בנקל יעלה לו לאדם להתגבר על יצרו ולהתנזר אפי' במעט מתאוות העוה"ז, נסיון גדול ועצום הוא עד למאד, שאין לך מלחמה איזומה מללחום עם עצמו. ולכן מה נאה ומשובח גבור זה שידע לנצח במלחמה הגדולה וכבש את יצרו."

"ועתה נבין, כי רוחניות - בהיפך מדברים חומריים - אינה נמדדת בכמות אלא באיכות. שאם יהיה לאחד מנה ולהשני מאתיים, הרי ההבדל הוא במדת הכמות, אבל במעלה רוחני, אפי' הראשון עלה במעלתו על חברו רק במשהו, אין ההבדל ביניהם רק משהו כמו שנראה מבחוץ, אלא הם שני סוגים ודרגות נפרדים לגמרי. למה הדבר דומה, לשני בני אדם אחד סומא ואחד פקח בעיניו, מי פתי יאמר כי היתרון של השני הוא רק בשני חתיכות בשר בלבד."

"כן הדבר גם לעניינינו, ההבדל החיצוני בין האיש שלא השכיל להיבדל מתאוות העוה"ז והוא עבד גמור לחומר גופו ותאוות רצונו, להנזיר, הוא רק בכמה דברים 'קטנים' לכאורה, ולמשך זמן קצר של שלשים יום בלבד, אולם באמת ע"י הבדל 'קטן' זו, קונה האדם את עולמו עד שמגיע לדרגה שהתורה הק' מכריזה עליו 'כי נזר אלקיו על ראשו'."

"ומצאנו כן מפורש באבן עזרא (שם), וז"ל: 'פליא, יעשה דבר פלא, כי רוב העולם הולכים אחר תאוותם, וכו', ויש אומרים, כי מלת נזיר מגזרת 'נזר', והעד 'כי נזר אלהיו על ראשו', ואיננו רחוק. ודע, כי כל בני אדם

משאירה עליו רושם בר קיימא. כמו שמצינו בגמרא (נדרים ט: וז"ל: "דתינא אמר שמעון הצדיק, מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד. פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום, וראיתו שהוא יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים. אמרתי לו בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנאה, אמר לי, רועה הייתי לאבא בעירי, הלכתי למלאות מים מן המעיין, ונסתכלתי בבבואה שלי, ופחז עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו, רשע, למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רמה ותולעה, העבודה שאגלחך לשמים. מיד עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו, בני כמון ירבו נזירי נזירות בישראל, עליך הכתוב אומר איש [או אשה] כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה' (במדבר ו, ב), עכ"ל.

יצריך ביאור מה שאמר לנזיר זה 'עליך הכתוב אומר וכו', וכי על שאר הנזירים בישראל לא דיבר הכתוב, ומה היא המעלה בנזירות שלו יותר משאר הנזירים נזירות להפריש עצמם מתאוות העולם.

ומבאר אדמו"ר מנובמינסק זצ"ל, שמכאן רואים היסוד, כי דרך הנזירים בסתם הוא לקבל עליהם נזירות רק לאחר שראו סוטה בקלולה כהוראת חכמים, ולכן אין מעלתם רבה כל כך, מאחר וסיבת נזירותם היא הכישלון של האחר. אבל נזיר זה, שסיבת הנזירות שלו היתה מתוך חשבון הנפש שערך בינו לבין עצמו כשפחז עליו יצרו, לכך העיד בו שעליו נתכוון הכתוב לומר איש כי יפליא לנדור כי זוהי הנזירות המובחרת והמופלגת ביותר להתנזר מהתאוות הרעות כדי להתגונן מפני פיתויי היצר ולהתגבר.

וכל כך מתעלה הנזיר בקדושתו עד שהוא במעלה יתירה מהכהנים משרתי השם, כי הם מותרים וצריכים להיטמא (לקרוביהם המתים) כדכתיב **אמר אל הַכֹּהֲנִים וגו' לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְעַמְיוֹ, כִּי אִם לְשֹׂארוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו** (ויקרא כא, א-ב), ואילו הנזיר אסור להיטמא אפילו לשבעת הקרובים, ודינו ככהן גדול.

יתר על כן כתב האלשיך הק', שאצל הכהן גדול כתיב **נזר שָׁמֵן מְשַׁחַת אֶלְקִינוֹ עָלָיו** (ויקרא כא, יב) (שייחס אל אלוקיו אל השמן), ואילו אצל הנזיר כתיב **נזר אֶלְקִינוֹ עַל רֹאשׁוֹ** (במדבר ו, ז), שהקב"ה בעצמו שורה עליו, והרי שנתעלה גם יותר מהכהן גדול. וכל זאת למה, כי הכהן הגדול זכה בקדושת הכהונה בירושה מאבותיו ולא על ידי יגיעת עצמו, אך הנזיר שנתקדש מחמת עבודתו ויגיעתו, ובעצמו עצר בנפשו שלא להימשך אחר תאוות עולם הזה, לזה קדוש יאמר לו נזר אלוקיו.

« כוחה של מי שעומד בנסיון בעוז ותעצומות נפש! »

נפלאות מצינו בדברי המשך חכמה בפסוק וכי ימות מת עליו בפתע פתאום וטמא ראש נזרו (במדבר ו, ט) ונכפר עליו מאשר חטא על הנפש (במדבר ו, יא), וצ"ב, מדוע נחשב לו הדבר בחטא, הרי אנוס הוא. אלא, שכשם שמצינו בכהן גדול שהיושבים בערי המקלט יוצאים משם עם מותו (מכות יא), מאחר והיה לו לכהן גדול לבקש רחמים על דורו שלא ימות שום אחד מישראל, ואם אירע שמת אחד מבני ישראל, עליו לכפר על כך במיתתו.

כמו כן הנזיר צריך להביא כפרה על שמת אחד בסביבותיו, כי לפי רוב קדושתו היה עליו להגן על כל סובביו, וכמו שמצינו (מכות שם), שאליהו הנביא לא נראה כמה ימים לרבי יהושע בן לוי, היות שארי דרס יהודי במרחק שלוש פרסאות ממנו, ולפי קדושתו של ריב"ל נחשב הדבר לפגם כלשהו.

עוד לומדים מהפרשה, כי מי שעומד בנסיון זוכה לברכות גדולות. שהרי אנו רואים בפרשת סוטה, שאחרי שאחרי שהבעל קינא לאשתו,

מפני שנסתרה עם איש זר, אבל אין עדות אם אכן נטמאה או לאו, כתיב בתורה והשקה את המים והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ויבאו בה המים המאָרְרִים לְמָרִים וְצַבְתָּה בְטִנָּה וּנְפִלָה יִרְכָה וְהִיְתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְקָרֵב עִמָּה (במדבר ה, כז) וְאִם לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטָהְרָה הוּא וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זָרַע (במדבר ה, כח). ופירש"י 'ונקתה ממים המאָרְרִים, ולא עוד, אלא ונזרעה זרע אם היתה יולדת בצער תלד בריוח, אם היתה יולדת שחורים יולדות לבנים. ובעל הטורים מוסיף מהגמרא (סוטה יז) שאם טהורה היא יהיו לה בנים צדיקים בעלי תורה.

ולכאורה יש לדקדק, מה טעם היא זוכה לברכות מופלגות כאלו, הלא זו אשה אינה צדקנית גדולה מידי, שהרי הביאה אל הכהן לאחר עדי קינה וסתירה, ואם אכן אינה חייבת עונש מיתה חמור, אבל מה ענין ברכות אלו לכאן.

מבאר הגאון רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, כי אכן היא הנותנת מדוע תזכה

האשה לברכות הללו, שאם ירדה למדרגה כה נמוכה ושפלה עד שנסתרה עם איש זר, ואף על פי כן לא נטמאה, הרי מראה בכך שעמדה בנסיון מר שבמרים, שברגע האחרון התגברה על יצרה הרע ולא שמעה בקולו אפילו שכבר עמדה בדיוטא התחתונה ממש, ואם כן על העמידה בנסיון והתגברות זו ראוייה היא לברכות הגדולות שנותן לה הכתוב.

« איך יתכן להישראל נזיר לעולם, גם כששותה יין ומטמא עצמו למתים...! »

האלשיך הק' הקשה על לשון הכתוב וְהִנִּיף אוֹתָם הַכֹּהֵן תְּנוּפָה לִפְנֵי ה' קֹדֶשׁ הוּא לִכְהֵן עַל חֲזָה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחַר יִשְׁתָּה הַנְּזִיר יֵינן (במדבר ו, ט). שלכאור הכתוב מדבר כאן בעת שהאדם כבר אינו נזיר, וזו היא הסיבה שאחר ישתה הנזיר יין, וא"כ מדוע מכנה אותו התורה הק' עדיין בכינויי 'נזיר' על שם עברו.

ומתירץ האלשיך הק', שיש כאן רמז גדול לומר, "שהאיש אשר קידש עצמו וקיים ונדר בנזירות, ופירש מן היין והטומאה וכו', יוכל לעלות במדרגה גבוהה, שאח"כ כשישתה יין אע"פ כן יקרא נזיר", עכ"ד.

והיינו, ש'נזיר' אין זה מי שאינו שותה יין, אלא נזיר זהו מהות, זהו מי שקידש עצמו ומפריש עצמו מענייני עולם הזה, ויתכן שהוא שותה יין בקידוש ובלייל הסדר, אך הוא בבחינת נזיר, וימי נזירותו שמשו רק כמבוא וכדחף ראשוני לעלות ולטפס במדרגות הרוחניות, לחיים של קדושה ופרישות, ומאז שחל עליו שם נזיר והוא לא פסק מהנהגה של פרישות, הרי שאכן זהו שמו, וזהו מעלתו.

והנה דייק המשך חכמה (פרק יג) במה שכתוב בפסוק בְּיוֹם מְלֹאת יְמֵי נְזָרוֹ, יָבִיא אוֹתוֹ אֶל פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד (במדבר ו, יג), שלכאור קצת קשה הלשון 'אותו', שהרי התורה הק' מדברת אל האדם, ומשמע שכאילו צריך להביא איש אחר.

אולם הביאור הוא, כאשר האדם מלא את ימי נזירותו, ורוצה לבחון את עצמו האם התעלה וקנה בנפשו קנין עולם של פרישות וקדושה, ושבירת יצרו, יבחין את עצמו ביום מלאות ימי נזרו, אם יביא 'אותו', היינו אם יחוש כי כאשר הוא מביא את עצמו הרי הוא כמביא איש אחר, והיינו שהוא מתייחס לעצמו בדיוק כמו שמתייחס אל איש אחר, ואין לו לעצמו שום חשיבות יתר מעל חבירו איזה ידע נאמנה כי זכה והנזירות הביאה אותו על תיקונו.

(ולכן) לא שייך לתת זמן וקצבה לנזירות, כי הרי כל אדם צריך לשער לעצמו את משך הזמן הדרוש לו כדי להכניע ולשבור את יצרו, לאחד די בשלשים יום והשני צריך מאה יום, איש איש לפי טבעו ותכונותיו).

"...ש'נזיר' אין זה מי

שאינו שותה יין,

אלא נזיר זהו מהות,

זהו מי שקידש עצמו

ומפריש עצמו

מענייני עולם הזה,

ויתכן שהוא שותה

יין בקידוש ובלייל

הסדר, אך הוא

בבחינת נזיר, וימי

נזירותו שמשו רק

כמבוא וכדחף

ראשוני לעלות

ולטפס במדרגות

הרוחניות..."